

Críticateatre

Dani Chicano

Miols deliciosos i mons al revés

Miols o música d'ambre

Autor: Roger Costa-Pau
Direcció: Rosa Vilanova
Intèrprets: A. Prat, G. Gómez i A. Costa-Pau (fagot)

Pentimenti

Autor: Francesc Ten
Direcció: Cristina Cervià
Intèrprets: G. Asín i F. Sala

La darrera partida

Autor: Pere Solés
Direcció: Jordi Prat
Intèrprets: C. Sales i B. Giraut

Ismène après Creont

Autor: Janot Carbonell
Direcció: Sílvia Escuder
Intèrprets: G. Bonell i J. Subirà

24

Autor: Anna Torres Muertes
Direcció: Llàtzer Garcia
Intèrprets: M. Yanes i D. Planas

Temps de flors

Autor: Nene Coca
Director: Isidre Hernández
Intèrprets: C. Matas i G. Matas
Il·luminació (totes les peces): August Viladomat.
Sala La Planeta, 27 i 29 de maig del 2011

Per segon any consecutiu, la sempre imprescindible sala La Planeta va permetre fer un cop d'ull al pati de la dramaturgia gironina contemporània amb la realització del cicle Diàlegs a Quatre Bandes, que produeixen la

mateixa sala i la Plataforma de Dramatúrgia de les Comarques Gironines. Sis dramaturgs gironins van poder veure les seves peces breus (de 20 a 30 minuts de durada) representades, posades en escena, dirigides i interpretades per professionals, la majoria gironins.

El poeta Roger Costa-Pau fa la seva primera incursió en el teatre amb *Miols o música d'ambre* i, vist el resultat, al teatre li convindria que autors com ell hi fessin incursions més sovint. Costa-Pau, en la seva condició de poeta, fa un ús deliciós de la llengua –ja era hora!– per retratar en tres moviments, sense cap mena de cotilla formal –la qual cosa també és d'agrair perquè aporta frescor i emoció– el món íntim d'una parella, la Carlota i l'Aleix. Un primer moviment dividit en dues parts que reflecteix dos mons, escenes que s'esbossen, s'abandonen, per descriure'n una altra i es reprenen per detallar-ne l'evolució; el món més pròxim passat pel sedàs de la nostàlgia i un punt de sornegueria, un sentit de l'humor intel·ligent que serà sostingut al llarg de tota la peça. Segon moviment:

El Guàrdia i Ismène, Jordi Subirà i Georgia Bonell, dirigits per Sílvia Escuder ■ JORDI RENART

els dos mons es troben i s'enceta un joc que fereix, que desperta dubtes i gelosies, pors i incerteses. Tercer moviment: replegament cap a allò més íntim per retrobar l'amor, cap als records i cap als llibres, cap a la poesia, que conté tot l'amor, i el desamor. Albert Prat i Gemma Gómez, dirigits per Rosa Vilanova, van fer un treball esplèndid, emocionant.

Sonen els primers acords d'*El lobito bueno*, poema de José Agustín Goytisolo musicat per Paco Ibáñez, quan comencen a representar *La darrera partida*, un text força interessant de Pere Solés que

presenta la rebel·lió d'una pacífica empleada (Berta Giraut) que, després de treballar en una empresa de manera abnegada, és acomiadada sense miraments pel seu cap (Carles Sales), un cretí manipulador que s'esforça a presentar-se com a empresari modèlic i que retorça els arguments per justificar l'injustificable, fins que la irracionalitat sembla que s'apodera de l'escena i la treballadora treu una pistola. Les tornes canvien. Però com en el poema, com en la cançó que interpreta Ibáñez, tot ha succeït en un món "al revés". Jordi Prat dirigeix amb en-

cert la peça i uns intèrprets solvents.

Anna Torres Muertes és l'autora de *24*, un text irregular, amb posada en escena de Llàtzer Garcia, que juga amb el fort contrast existent entre la idea de la mort i un univers infantil presentant Caront (Meri Yanes) –el barquer mitològic que guia les ànimes cap a l'hades a través de la llacuna Estígia–, que en aquest cas té com a passatger un marrec (David Planas) amb tota la seva espontaneïtat i descaçadura, i, al mateix temps, parant atenció, al final de la peça, en els efectes devastadors que ha tingut en

la mare la mort de la criatura.

Janot Carbonell revisa *Antígona* i a partir de la tragèdia de Sòfocles fa una fabulació de com encaixa Ismène (Georgia Bonell), la germana d'Antígona, haver d'abandonar el segon pla per esdevenir protagonista, reina de Tebes després de morir Creont, sotmesa constantment al juí públic, i com els càrrecs de consciència per haver traït Antígona la roseguen per dins, convertint-la en una autèntica desferra, alcohòlica i drogoaddicta. Al seu costat, el Guàrdia. Jordi Subirà reprèn un paper que ja havia interpretat en una altra *Antígona*, en què Carbonell feia de Creont i els dirigia Joan Anguera. Ismène i el Guàrdia –dirigits per Sílvia Escuder– són ànimes bessones, pateixen del mateix mal, es consumeixen. Carbonell construeix el passat del Guàrdia per fer el paral·lisme i la peça acaba, com no podia ser d'una altra manera, de forma tràgica.

Pentimenti i, sobretot, *Temps de flors*, que és d'una vacuïtat esblaimant, són textos que es troben immersos en l'àmbit de la convenció més absoluta.

Quaderns

de la Revista de Girona

l'enciclopèdia popular de les comarques de Girona

Presentacions

L'Alta Garrotxa

Divendres 3 de juny / 19,00 h
Ajuntament de Montagut i Oix

La Pia Almoïna

Dilluns 6 de juny / 19,30 h
Col·legi d'Arquitectes Girona (pl. Catedral, 8)

L'art barroc

Dijous 9 de juny / 20,00 h
CaixaForum Girona (c. Ciutadans, 19)

Obra Social "la Caixa"

Diputació de Girona
www.ddgi.cat

221
municipis